

Zelených. Křečovitost a neakčnost demonstrace způsobila, že celý řada účastníků akci opouštěla a šla se na nácky podívat takřkajíc zblízka. Po té, co byla vyhlášena informace, že byl pochod NO oficiálně rozpouštěn, což bylo nadšeně přijato vzdávajícími účastníky demonstrace, vydal jsem se i já se svou kamarádkou, jméno Vám vskutku nepovím, podívat se s na nacisty zblízka. Po příchodu do sadů pod Petrovem, kam podle nám známých informací vytlačila policie NO, nás překvapily jak četné stopy po proběhlých bojích (četné rozházené tyče od vlajek, zbytky slzných granátů, dlažební kostky a rozbité skleněné flašky povalující se všude kolem), tak davy Brňanů užívajících si skvělého výhledu z Petrovských teras na červeno - černobílou saň mašrující si to pod terasami směrem na halu Rondo a na stovky policejních těžkoooděnců pobíhajících v šicích všude kolem. A musím říci, že pohled na bitvu, odehrávající se zrovna pod námi byl vskutku, úžasný, úžasně hravý. Po té co bylo jasné, že policie honičku s nácky vyhrála, zahradila jim cestu, část nacpala do autobusů a zbytek žene zpět kolem nás směrem na hlavní nádraží, zavládla na Petrovských terasách vlna euforie. Věrný svému zvyku zapovíjající se do aktuálního dění, zařval jsem si na pod námi hnané nácky „Náckové smrdí!“ načež se k mému překvapení na mě neotočili jednotlivci, ale celá nacistická masa řvoucí jako odpověď na mou poznámku „Antifa - ha, ha, ha!“ Nejsm člen Antify, avšak řekl jsem si proč ne a opětoval jsem skandováním „Antifa, Antifa, Antifa!“ V tomto okamžiku jsem však už nebyl sám a tento bojový pokřik křičela spolu se mnou velká část lidu na terasách. Po té co právě NO nahnal policie na nádraží, vyrazili jsme (já a má kamarádka) nesouce transparent „Proti nacismu, proti rasismu!“ směrem na nádraží a s námi většina osazenstva sadů. Chtěli jsme se z blízka podívat na ty „slušné obědné“, „sympatické“, „přátelské“ a „pohodové chlapce“ jenž táhly městem. Nikdo si nechtěl nechat ujit pohled na těžkoooděnce nahánějící a řezající nácky. To však byla chyba. Sotva jsme dorazili k ústí Masarykovy ulice, vyfílila se z ničeho nic na nás jedna gorila, obledná v luxusním celočerném obleku, ovesněná zlatými řetězy a náramky a maskující se pod značkovými slunečními brýlemi, jenž do Brna přijela spolu s kamarády z NO demonstrovat proti kapitalismu. Tato gorila za řevu „Jděte do prdele!“ porazila mou kamarádku a roztrhla nám transparent. Bohužel jsem nemohl včas reagovat, neboť jsem chytal kamarádku padající na zem. Ač byla gorila okoloostojícími lidmi okamžitě zaháněna na ústup, zjistili jsme my, přichozí z teras, že je kolem nás hnědo. Policie totiž nacisty, kteří byli z Brna pouštěla zpátky do města, které předtím z nám neznámého důvodu vyklidila. Chtěli jsme ustoupit zpátky na terasy, to však již nešlo, přišlo totiž echo, že terasy již opět obsazují náckové. Nebylo tedy jiné cesty než ústup přes ulici Masarykovou. Pospíchal jsem po ní tedy směrem na náměstí svobody nemohouce kamkoliv zabočit, neboť postraní ulice byly již taktéž obsazeny nácky. Když došla zpráva, že náckové obešli centrum přes Malinovského náměstí a obsadili Náměstí svobody, nebylo kam ustoupit. A to už jsme dorazili na ono místo, Náměstí svobody. Na tomto místě již čekala početná skupina ozbrojených nácků a začali chytat a mlátit každého, kdo se jim jen trochu nelibil. Přimo okolo mě proběhla skupina, chytající se zmlátit jednoho kluka, jen kvůli jeho

červené ofině. Já jsem z počátku nepoutal, díky svému vzhledu, jejich pozornost. Avšak po té, co vystartovali po mě kamarádce, díky jejimu lehece alternativnímu vzhledu, vydal jsem se jí na pomoc, díky čemuž se rozběhli i za mnou. Jediným řešením situace byl útek před značnou přesilou. Utíkali jsme tudíž (já a má kamarádka) do obchodního domu, ve kterém jsem křikl na vyvezení zaměstnance, zda má tento obchod zadní východ. Naštěstí měl, a tak s nácky v patách jsme se dostali do pasáže Alfa a odtud do jedné nejmenované restaurace, kde jsem zařval na číšníka „Prosím schovejte nás, honi nás náckové!“, načež nás duchaplný číšník schoval ve sklepě oné restaurace v prostorech pro zaměstnance. Tim nás zachránil, neboť v tom okamžiku proběhla okolo výlohy skupina nácků, jenž nás hledali. Byli jsme v bezpečí, ale na jak dlouho? V ulicích bylo plno toho hnědého moru a někteří z těch svini nás hledali. Nezbylo nám tudíž nic jiného než požádat o pomoc telefonicky policii. Ta se však na nás, přes opakované ujistění o opaku, vykašlala a tak nás nakonec z této situace zachránil jeden známý soudruh jenž nás svým autem odvezl do bezpečí. A jaké pramení z těchto událostí poučení? Stručně řečeno: „Mlaťte nácky do hlavy!“ Ted si možná někteří z útloucinyčtenářů řeknou něco o násilnicích na obou stranách, či o degradaci na úroveň nácků. Chyba! Takový přístup nás akorát přivede zpátky do časů plynových komor. Uvědomme si, s kým máme tu čest! Stojíme proti vysoce organizovanému nepříteli, jenž hodlá vyhladit každého, kdo se mu nepoddá. Nepříteli, který již jednou přivedl co dokáže, když nejlepší synové a dcery našeho národa umírali v nacistických plynových komorách a lágrech. Pál byl vám zařít ten pocit, jenž jsem měl při úteku před tlupou ozbrojených nácků v okamžiku, kdy se hra změnila v boj o život. Pociť štanvé zvěře, jenž mě jako pomyslný stroj času vrátil do časů Brna před osvoobením Rudou armádou. Pociť, jenž člověka za vydatného mrazení v zádech nutí povstat a bojovat o holé přežití. Tak nějak se cítili občané našeho města pod německou okupaci v době, kdy nikdo nevěděl, zda dále na řadě v nacistickém průmyslu strachu a smrti není on. Chápu že ten, kdo nezažil, nepochopí. Vím, že většina lidí mávne rukou a pújde si řešit své osobní, bezvýznamné problémy. Ale taktéž vím, že můj osobní prožitek mě přesvědčil o nutnosti militantního antifasismu. Když náckovi zlomíte ruku, tak s ní nějakou dobu nikoho neumlátí. Když mu zlomíte nohu, nikoho neukope. Když se bude bát vylézt na ulici, zachráníte tak životy mnoha bezjmeným. Ano, zformovat militantní antifasistickou frontu je podle mého názoru nutností dnešních dní, nutností jenž se čím dál více stává do očí bijící. Kdyby jste prožili to co já, přešli by vás pseudohumanistické fráze a jako mě by vám v hlavě zněli slova z Něme barikády, jimiž je posuzován atentát na Headricha „Z hlediska vyššího principu mravního, vražda na tyranu není vraždou!“, knihy, jenž popisuje dobu, kdy již bylo příliš pozdě.

Saša

Prvý máj u nás na Orave

Tak ako po iné roky milióny ľudí na celom svete aj tento rok vyšli do ulíc osláviť prvý máj - sviatok práce. Niekdé sa niesol v radostnom duchu osláv, inde bol dôvodom na protest proti rastúcej chudobe, vykorisťovaniu a bezpráviu. Oslavovalo sa po celom svete, v hlavných mestách rovnako aj v regiónoch. Ani u nás to nebolo inak. Streli sme sa na námestí, kde sa v tom

čase nachádzal minimálny počet ľudí - oslavy organizované mestom sa jednoducho nevydarili. Z pomedi zástupcov politických strán vystúpil len zástupca KSS, konkrétne predsedu Okresného výboru Dolný Kubín, ktorý vo svojom prejave kritizoval súčasné zriadenie a zároveň pripomenul že KSS hoci neparlamentná bude vždy stáť na strane pracujúcich a podporovať ich požiadavky. Po skončení prejavu sme sa zoradili do sprievidu mestom ktorého veľkosť postupne narastala až dosiahla počtu okolo 50 ľudí. Na čele sprievidu sme niesli vlajky KSS a samozrejme aj nášho SZM, ktorá sa tento rok v sprievidu objavila prvý krát po roku 1989. sprievidu mestom sme ukončili až v starom meste kde sme pokračovali v oslave, tento krát už vlastnej. Nikto z hostí nebol o nič ukrátený. Hosti tam čakal guláš a dobré víno, samozrejme toto všetko zadarmo. Program organizovaný KSS sa mimoriadne vydaril na rozdiel od programu organizovaného mestom, dokonca sú tu aj názory že sa jedná o najlepšie prvomájové oslavy organizované obnovenou KSS. Celkovo sa na našich oslavách 1. mája vystriedalo viac ako 200 ľudí čo ja na región ako je Orava mimoriadne množstvo keď uvažíme aj to že KSS nieje v súčasnosti parlamentnou stranou. O to viac je potešujúce že na týchto oslavách nechýbali ľudia vrátane členov SZM, čo vzbudilo záujem aj u ostatných účastníkov osláv z ktorých mnohí s nami prehodili krátku reč, či boli ochotní s nami stráviť čas pri dlhšej diskusii. Rovnako bol aj záujem o mládežnícky časopis Zítfeť ktorý sa zakrátko všetok rozdal, dokonca sa nedostal ku všetkým čo mali záujem. Popri Zítfeťi boli rozdávané aj noviny KROKY, vydané KSS. Postupne sa účastníci osláv rozchádzali a tak bolo možné si posediť a podiskutovať v užšom kruhu, či sa len tak zabaviť rozprávaním vtipov a rôznych veselých príhod. Tohtoročný komunistickej prvý máj sa u nás teda vydaril. Dúfajme že to tak bude aj naďalej, že mladých bude ďalšími rokmi len pribúdať a že si naša organizácia získa na Orave svoje pevné miesto.

Anton

1. Máj na Výstavišti u fontány

Na Výstavišti se letos sešlo zhruba 8 000 lidí. Jako první uvítala účastníky této slavnosti Marta Semelová. Následovala národní umělkyně Jiřina Švorcová, která zavzpomínala na básníka Miroslava Floriana a připomněla také, že před nedávnem zemřel Egon Bondy. Poté přenechala mikrofon předsedovi ÚV KSČM Vojtěchu Filipovi. Ten se v projevu zaměřil na kritiku Topolánkovy vlády, která má za sebou sto dní svého vládnutí. Dále konfrontoval postoj KSČM k začlenění ČR do Evropy a k tomu, jak dnes vláda zachází s naší suverenitou. Na pódiu přišli také představitelé organizací a hnutí, které spojují aktuální společné cíle: Hnutí za spravedlivou společnost a lásku k bližnímu (předsedkyně farářka Eda Hezcková), Pražská rada Levicových klubů žen, Komunistickej svaz mládeže (předseda Milan Krajča), občanské sdružení Vojáci proti válce, Klub českého pohraničí, Společnost Julia Fučíka, Slovanský výbor ČR a Nezávislá revoluční mládež REVO. A také, poprvé po roce 1989, zde vystoupili představitelé odborových svazů: předseda Odborového svazu Stavby Stanislav Antoniv a za Odborové sdružení ČMS František Křížek. Zazněla také Internacionála a Píseň práce. Vše bylo zakončeno slavností fontánou Má vlast. Rozdáno bylo mnoho výtisků časopisu Zítfeť. Vasilij

Kdo je Jose Maria Sison?

Jose Maria Sison je spisovatel a intelektuál, který spojením prvků maoismu obnovil Komunistickou stranu Filipín. V srpnu roku 2002 byl Spojenými státy americkými a Evropskou unií zařazen na seznam „osob podporujících terorismus“.

Jose Maria Sison se narodil 8. února 1939 v Cabugao, Ilocos Sur, na Filipínách. Střední školu navštěvoval v Manile, v roce 1959 graduoval na filipínské univerzitě. V roce 1962 studoval v Jakarta jazyky Indonésie a literaturu a následující rok se vrátil do Manily. Před návratem na Filipíny se stal univerzitním profesorem literatury. V roce 1964 založil Kabataang Makabayan (KM, Národní mládež) a do roku 1968 byl jejím národním předsedou. Tato organizace shromáždila filipínských mládež proti válce ve Vietnamu, proti prezidentovi Marcosovi a proti politice korupce. Sison měl úspěch se spojováním aktivit KM s odbory a zvláště s Dělnickou stranou (Lapiang Manggagawa), ve které dokonce zastával funkci generálního tajemníka. V roce 1966 se stal zakládajícím generálním tajemníkem Hnutí za vzestup vlastenectví (MAN), spojené fronty organizací za národní nezávislost a demokracii, jež hledala podporu také u národní buržoazie. V letech 1963 až 1968 byl také vydavatelem magazínu Pokroková revue. Dále Sison založil Komunistickou stranu Filipín (marxisticko-leninskou), odtrženou od starší Komunistické strany Filipín (PKP), a od roku 1969 zastával funkci předsedy jejího Ústředního výboru. Nová komunistická strana následovala „Sjezd znovuzaložení Komunistické strany Filipín“, který se konal ve dnech 26. prosince 1968 až 7. ledna 1969 v jižní provincii Tarlac, Luzon. V březnu 1969 zorganizovala CPP pod Sisonovým vedením stranické vojenské křídlo, Novou lidovou armádu (NPA). Od té doby vedla NPA, inspirovaná maoistickou linií, partyzánskou válku proti vládě prezidenta Marcose. Dříve však, než došlo k efektivnímu znovuzaložení komunistické strany Sisonem v roce 1969, ztratila Filipínská komunistická strana svůj vliv a

prestiž, který získala během japonské okupace v letech 1942 - 44 a Hukova povstání na konci 40. let minulého století. Do svého uvěznění v listopadu roku 1977 byl Sison hlavním teoretikem CPP a taktikem NPA. Byl zatčen za podvrácení a spiknutí za účelem spáchání povstání. Jako předseda obnovené strany vypracoval Sison komplexní třídní analýzu a strategii revoluce, kterou navrhl ve své knize „Filipínská společnost a revoluce“ (Philippine Society and Revolution). Od začátku měla CPP a později i NPA ve svých stanovách samostatný úsek o „teritoriální organizaci“ strany, který poskytoval místním stranickým svazům efektivní autonomii. „Ústřední výbor“, argumentoval Sison, „by měl pouze vypracovat „generální linii““. Iniciativa byla přenechána regionálním stranickým organizacím v souladu s místními podmínkami. Centralizované vedení bylo vždy doprovázeno „rozptýlenými organizacemi“. Ve stejné době hájil Sison potřebu „úze spolupracujících týmů“ pro práci mezi masami a NPA. Tyto týmy byly pověřeny navazováním blízkých kontaktů s širokou veřejností „prostřednictvím různých průzkumných metod“ a vedením „sociálního výzkumu“. Po propuštění z vězení po Marcosově éře odešel Sison do exilu v Nizozemí. Od roku 1987 tam žije jako politický uprchlík. Po útocích na Světové obchodní centrum 11. září 2001 se filipínská prezidentka Gloria Macapagal-Arroyová připojila k americkému prezidentovi Georgi Bushovi, aby použila těchto útoků k označení Sisona jako teroristy. V současné době je Sison politickým konzultantem Národních demokratických fronty Filipín. Dále vede Mezinárodní leagu lidového boje (International League of Peoples' Struggle), což je mezinárodní antiimperialistická a demokratická formace, která podporuje, propaguje a rozvíjí antiimperialistické a demokratické boje národů světa proti imperialismu a veškeré reakci. Má široký masový charakter a není vázána na žádnou politickou stranu, vládu nebo náboženství. Dále je Sison předsedou Mezinárodní sítě filipínských studií (International Network for Philippine Studies). BIBLIOGRAFIE: Struggle for National Democracy (Quezon City: Progressive Publications, 1967). Amado Guerrero (Sison), Philippine Society and Revolution (Hong Kong: Ta Kung Pao, 1971.)

Andreas Rubinski

Zítfeť-občasník levicově smýšlející mládeže Československa

Vyšlo: 1.6.2007, počet výtisků: 100, šéfredaktor: Saša, redakční rada: Bubo, Vasilij, Stanislav K., Saša, s. Che
Redakce ne vždy souhlasí s názory mimoredakčních autorů.

Kontakty: Tel: 737669717, 723027287, zitrefek.redakce@seznam.cz, www.zitrefek.ic.cz